

in plačajo radi, ki prinašajo bolj točne novice kot uradni list. Danes govore le polglasno; vendar se nasmeje zadovoljno: „To smo jih, žandarje! Pripeljati mimo njih Ilirca, ki se je pregrešil na smrt zoper Napoleona! Saj so ustrelili dvanajstega aprila v Trstu mornarja iz Lesine, ker je bil na angleški ladji. O, kako veselje rešiti domačega fanta, fanta junaka, pred temi pasjimi dušami. Ej! Na Španskem so začeli biti hlačarje. Bogve, kaj še pride, fantje! Hude kazni so razpisane za vsakega, ki bi pomagal beguncu, pa Matevž Premru na Ubeljskem se jih ni bal, ko je bil zastavil glavo in premoženje, da je rešil življenje petih avstrijskih huzarjev; tudi mi se jih ne bojimo. Tam kjer govoré in žive drugače, se je bil Grga s pasjeglavci — dušo zanj, fantje!

Berač se otrese skrbi, ki je legla težka na njegove rame, in pravi voznikom, kako grozen je bil tepež za Bajadoc, kako so se zmaščevali Angleži nad mestom. Zgodile so se strašne reči. Grga sam jih je videl — mučili so starce, kradli, zlostavljali ženske. Ah — vojska je šiba božja!

Berač pripoveduje živo, kot da je bil sam v Bajadocu, miga z očmi in brado, maha z rokami.

„Cel Abraham,“ sune Fernantov Mohačevega. „Samo da ni bil Abraham tako raztrgan,“ kima ta. „Abraham je imel velike črede ovac in volov — tudi Jožina ima črede — podobnost je,“ razsodi važno tretji. „Raztrgan ali pa ne!“ udari četrti s kupico po mizi, „z vsemi mazili je namazan berač in nič se ne čudim, če ga je hotela postaviti Marija Terezija za generala. Kvarner hudičev! Če bi imel cesar Franc takega, bi bil premagal Napoleona, če ne z orožjem, pa z zvijačo, in teh je poln stari godec. Pripeljati Grga tako lepo mimo žandarjev... Hahaha!“

„Jožina!“ kliče resen glas junaka te noči. Hitro vstane berač, se poslovi kratko, položi še enkrat prst na usta.

„Dol z Napoleonovim orlom!“ prihaja Grgov klic v kuhinjo. Potem ropot koleslja — tihota. Vozniki se pridušijo, udarijo po mizi, se kregajo. Samo zato, da ne bi videl drug drugega, kako mu je stopilo nekaj mokrega v oči. „Ti strpenski ogenj, ti! Kar iskre nosi v me!“ rentachi Fernantov Bolte in se obriše z rdečo ruto.

(Dalje.)

Mizantrop.

Zložil Leopold Turšič.

Ko namerjam v svet korake,
treba, da poprej pomislim:
Ali grem naj z licem vedrim,
ali grem naj z licem kislim?...

Če pokažem lice vedro,
svet bi sikal: lahkoživec;
če mi bo obraz otožen:
glej ga, kakšen je plašljivec!

Kaj potem bi v svet zahajal,
hrepeneč po dragih bratih?
Nič bi ž njimi ne pridobil —
še raztrgal na podplatih...

In zato med štiri stene
zagozdim se v svojih mislih:
mir imam sladak pred svetom,
svet pa mene morda — v čislih...

Pesem iz samote.

Zložil Alojzij Remec.

Večer, večer...
In mamica zapira varno dver,
ker sence črne grejo prek polj,
oblaki nepokojni prek nebá
in deco plaši skrit nemir.

A jaz sem sam
prepuščen vetrom in meglám...
Ljubeče roke zame, kje so, kje,
da sencam črnim pot zapro v srce,
pokažejo mi, kod in kam?

